

הדולפינים באים

סיפור על טבע ועל בני-אדם
זאב ברגמן

כאשר התמוטטה בועת ההיי-טיק, חזרה אורית בתי לאהבתה הישנה - האזור. אחד הספרים הראשונים שהיא איירה היה הספר "מוק" (ספרית פועלים), שכתבה אשתי תמר. כשראיתי את העבודה המשותפת שלהן, ובמיוחד את תוצאותיה, התקנאתי. אמרתי לעצמי: גם אני רוצה לעבוד עם אורית על ספר. ניערתי את האבק מעל סיפור ישן שכתבתי, עיבדתי אותו לילדים, וכך יצא לאור הספר "הדולפינים באים" (הוצאת ידיעות אחרונות).

תחילתו של הספר בתכנית טלוויזיה (מה שמוכיח שלא תמיד הצפייה בטלוויזיה היא כה גרועה, כפי שאחדים נוטים לחשוב). התכנית הציגה את בני האימורגן - שבט נידח במאוריטניה היושב על שפת האוקיינוס האטלנטי, בקצה מדבר סהרה. זהו שבט עני החי מדיג, אך אין לו ולו סירה אחת. הכיצד? זה מאות שנים פוקדים דולפינים את החוף. כשהדייגים רואים להקה גדולה של דגים מתקרבת, הם מכים במקלות על המים; הדולפינים נענים לסימן, והם מעיזים את להקות דגי הבורי לתוך רשתותיהם של בני האימורגן. מכיוון שדבר אינו צומח על החוף המדברי שהם שוכנים עליו, בני השבט תלויים לחלוטין בדולפינים למחייתם. סביב תופעת טבע מדהימה זו נבנה הסיפור, והוא מוצג הן מנקודת ראותו של סאלח, ילד מבני השבט, והן מנקודת ראותו של דולפין צעיר. זוהי הזדמנות לערוך היכרות עם חייהם של אנשים עניים מצד אחד ועם דולפינים מן הצד השני.

ילדים ישראלים רבים, הרודפים אחרי משחק המחשב האחרון או אחרי מותגים בתחום האופנה, יכולים להתוודע דרך הסיפור לדרך חיים שונה מאוד משלהם. הם גם יכולים ללמוד על האיזון השביר של הטבע ועל ניצולו האכזרי בידי בני האדם (דבר העולה בתיאור הטבח ההמוני שעושים בעלי אניות הדיג הגדולות בדגי הטונה). שאלת האחריות של האדם כלפי הטבע שהוא השתלט עליו עולה בספר במלוא חריפותה, כמו גם שאלת האחריות של האדם כלפי החלשים בתוך החברה שהוא חי בה.